

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Non ægrè ferant, si aliis præsertim debilioribus, leuiores imponantur
labores. Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

Idem aliā vice alibi cūm ægotans, & cibos fastidians, dixisset, solum se sensisse appetitum squali piscis manducandi statim nuncius ministri Reatini Fr. Gerardi attulit tres huius speciei pisces magnos, & passillum pulpamenti gummatiorum speciebus aromaticis conditi, quæ, asperâ tunc hyeme, videbantur non aded inuentu facilis. Sic Deus prouidit infirmæ Catharinæ Ricciæ Dominicanæ, cūm pro cibo illius nullus omnino piscis inueniri posset. Cūm enim Coqua Monasterij aquam è puteo hausisset, piscem siculæ inhaerentem vnâ cum aquâ extractas. Sic noster P. Didacus de Zanicâ in Peruciana Prouinciâ mortuus, cūm in dōmo externi cuiusdam, ad quem ex itinere comes Prouincialis diuertere coactus esset, graui morbo correptus, iam deficiente naturâ stomachi languore cibum agrè toleraret, rogatus, quid ipsius stomacho blandiretur, respondit: uideri sibi cuniculi carnes iucundas fore. Cuniculos neque in illâ Vrbe, neque omnino in eius finibus hospes ne venales quidem, neque importatos vnquam uiderat: studio tamen languenti Patri obsequendi magis, quàm spe vllâ domo prodeuntis præsidio fuit per. cuniculum manu tenens, qui etiam vltro hominem de illo emendo compellauit. Admiratus hospes Diuinam prouidentiam, lætus quanti puer uoluit, coemptum, gratum munusculum tulit ægotanti: paucis post diebus de ipsius stomachi languore sollicito, gratos sibi fore dixit certi generis pisciculos: tunc ipsum intra suas ades habuit officiosus hospes, qui id genus pisciculos venales tulerit; ut planè videatur Dei optimi Maximi bonitas ægoti cupiditatem anteuertisse: nam ij quoque pisciculi ex iis rebus sunt, quæ in iu oris rara sunt inuentu. Obiit Guamange anno 1593, extremo Aprilis mensis. Sic, ut scribit idem Bouerius tomo primo Annal. eam in Conuentu Penitentia, quæ Lucanæ vrbe est, Nouitius quidam deuotus ægotans, maximâ cibi inappetentiâ laboraret, ab Elemosynario interrogatus, num cibi alacritas cupiditas animum eius pulsaret, respondit ille, lætis si copia esset, se aliquo appetitu teneri. Hyems erat, cūm vniuersa altâ niue operata, difficilem ad rura, quæ longè à Conuentu aberant, viam præstabant. Quapropter cūm Quasuarium lacte eo tempore frui, difficillimum planè existimaret, secumq; animo quid ageret, volutaret, en ianua timidulum pulsatur, vas tantummodo lacte plenum, prope ianuam humi positum offendit. Cumq; ianuam egressus, quis lac attulisset, diligentius circumspiceret, nec vilius quidam vestigia in niue impressa esse animaduertit. Quamobrem celeste hic ministerium, ac suauem Dei prouidentiam, cui nihil est difficile, agnoscens, lac Nouitio propinas, qui eo hausto, haud secus quàm si celesti pharmaco curatus fuisset, protinus conualuit. Subdit deinde auctor venerandus hæc verba: Ut hinc, inquit, discant, quantâ cum suis, ac præsertim ægotis, Deus benignitate agat, cunctis perspicuum sit, discantq; omnes atque ij præsertim, quibus ægotorum cura commissa est, quâ charitate ac diligentia infirmis ministrandum sit, cum his Deus è celo cibos prouideat, Angelosq; ad eorum ministerium mittat, neque enim alio-

rius quàm Angeli ministerio, vas illud lactis ægoti allatum fuisse, vili dubium esse potest.

Non desunt & in Societate talia exempla, tam, ut omitam alia; scribit Sacchinus in 2. p. hist. Societ. l. 1. nu. 94. 95. paternam Oliuerij Manaræi, tunc Collegij Lauretani Rectoris, charitatem, solliciti de agrorum non tantum curatione, sed iusto solatio, & refrigerio, misisse pusillum fatinæ & saccari, & aliquot oua, ad honestam faminam, ut in solamen ægotantium, aliquid placentalium conficeret. Dum igitur femina illa cum filia & nepte laborarent, masam dum tractant, intra manus augeri, & se mirâ succendi, pietate, ac dulcedine impleri senserunt. Inde numerum ingentem bellariorum consciunt, & postremo, dum maltram euerrunt, collectura si quid farina resederit propè discum, in quo fuerat allata, denuò complent. Hanc & confectum opus in Collegium remittunt, nimirum magnum canistrum placentalium plenum, ac de farina nihil planè detractum: volente Domino famulos suos hoc miraculo consolari: quæ eo loco, copiosius describit Sacchinus.

CAPVT DECIMUMQUARTVM.

Non agrè ferant, si aliis, præsertim debilibus, leuioribus imponantur labores.

Non agrè ferant, si aliis præsertim debilibus, non imponantur tam graues & difficiles labores, ut ipsi. Nam, ut ait S. Basilus, Neque molestè ferre, neque indignari Fratres debent, quandoquocumq; iis qui imbecilliores sint, Antistes accommodata illorum viribus ministeria assignet, & indulgentius cum his agendum censeat, ita videlicet vsu postulante. Quinimo qui valentiores sunt, ij imbecillioribus indulgere, & hoc modo spiritualem complere charitatem debent. Siquidem animaduertimus in corpore, neque à manu discedere pedem, neque manum pedem ipsam ad transigendas partes suas conari traducere, neque vniuersam item manum, digito minimo suum onus imponere. Sed de membris vnumquodque delatam sibi sortitò à naturâ vim exercere, & quæ imbecilliora sunt, sustentare. Hæc disciplina, si in spirituali Conuentu seruetur, nimirum illud declarabit, nos vere Christi corpus esse, & membra ex parte, nempe, qui aptam inter nos coniunctionem, & vacuam omni discordiam continentier seruemus. Cum autem, ut ait Apostolus, Multi vnum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra; debemus non inuidere aliis leuioribus labores, sed, ut benè dixit S. Basilus, aliis, tanquam minimo digito, non desiderate gratiores, quàm possit ferre Superiorum iudicio labores. Et ita inter Regulas S. Pachomio diuinitus per Angelum allatas præscribitur: Fortibus sortia mandari opera, imbecilla autem & leuia, iis qui se magis exercent, (in spiritualibus) & sunt imbecilliores.

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN